

28ste zondag door jaar A

Fil. 4, 12-14. 19-20

We hebben vandaag een prachtige eerste lezing. Los daarvan kent u het Scheppingsverhaal waar staat dat mensen beeld van God moeten zijn: “God schiep de mens als zijn beeld; als het beeld van God schiep Hij hem; mannelijk en vrouwelijk schiep Hij hen.” (Gen.1:27) Met de Schepping is alles begonnen. Maar er zijn ook Bijbelteksten die vertellen over de eindtijd. Zo is het ook met de eerste lezing uit Jesaja. Daar is God aan het einde de gastheer die zijn volkeren aan tafel nodigt. God is gastvrij, en omdat wij beeld van God zijn moeten wij dat ook zijn. De eerste lezing vertelt over een maaltijd op Gods heilige berg, een banket met heerlijk eten en fonkelende wijn. Verdriet en dood bestaan niet meer; alle tranen worden weggeveegd; schande wordt weggenomen; en honger is vergeten. “Dat is onze God, op wie wij hoopten: Hij heeft ons gered!” De psalm zei het ook al: “Gij nodigt mij aan uw tafel” En is er genoeg eten, de beker loopt over en het hoofd wordt gezalfd met olie. Paulus spreekt er in de tweede lezing ook over, wijzend naar een maaltijd van God, zegt hij dat hij volop kan eten en honger kan lijden, maar dat alles mogelijk is door God die hem kracht geeft. - Ook het Evangelie spreekt over een hemels feest met een maaltijd. Het is een gek verhaal. De koning, God, nodigt eerst mensen uit die niet wilden komen en daarna anderen die zich er niets van aantrekken, en weer anderen mishandelen zijn dienaars. En daarna stuurt de koning zijn dienaars uit naar de straten om iedereen, goed en kwaad tegelijk, voor het banket uit te nodigen. Maar dan ziet de koning een bezoeker die niet de juiste kleding aan heeft, en die arme man wordt de duisternis in gegooit.

Ik heb het altijd maar een raar verhaal gevonden. Het lijkt grillig en wraakzuchtig. Waarom mensen uitnodigen voor het feestmaal als je iemand gaat buitengooien? Zijn niet allen uitgenodigd en welkom? Natuurlijk horen mensen die Christus verwerpen en niet willen meedoen met het geschenk van zijn reddende feestmaal, er niet bij. Het is hun keus: ze willen niet! Je zou toch zeggen dat alle anderen welkom zijn! Dus ... waarom worden sommige mensen die al binnen zijn en aan tafel zitten, uitgesloten met een slappe smoes dat ze niet passend gekleed zijn?

Er is een boek dat helpt om die gekke gang van zaken te begrijpen. Het is een boek van de beroemde Engelse schrijver C.S. Lewis. Het heet De Grote Scheiding. In dat boek zegt hij dat de keuze tussen hemel en hel een diepgaande vraag is die we zelf moeten beantwoorden. In dat boek staat een kort symbolisch verhaal over een groep busreizigers. Na een lange tocht komen ze op een vreemde plek. Het is het portaal van de hemel, juist een plek waar de meesten heen wilden. Het probleem is dat ze nu moeten geloven dat ze er werkelijk zijn. Ze moeten aanvaarden dat God hen werkelijk redt. Daarna vertelt Lewis het verhaal van elke busreiziger.

Allemaal moeten ze de wapenrusting van de redding aantrekken om de redding te verkrijgen; toch zijn er veel mensen die niet geloven dat zij in het land van het feestmaal zijn. Ze houden het liever bij hun vertrouwde verdedigingsmechanismen.

Een mannetje vol zelfbeklag wil alleen zijn eigen gerechtigheid vasthouden en kan er niet op vertrouwen dat hij bij de poort van het paradijs is. Hij is zo wrokkig dat hij verdwijnt in het duistere gat van zijn egoïsme.

Een andere arme ziel draagt een kleine, slijmerige rode hagedis op zijn schouder, die werkt als een kledingstuk van schaamte en verdriet. Lewis laat ons geloven dat de hagedis zijn kleding is, zijn zelfbeeld, en zijn manier om zich aan de wereld te laten zien. De hagedis verbeeldt een grote zonde die de reiziger vast wil houden om aan zelfmedelijden te kunnen doen. Een engel komt dichterbij en biedt aan om het slijmerige wezen te doden. De reiziger is bang om de hagedis los te laten, maar hij doet het toch - rillend van angst. Dan hijgt de angstige reiziger met intens vertrouwen: “God sta me bij. God sta me bij.” C.S. Lewis vertelt dan dat na die woorden een dodelijke strijd volgt, waarbij de hagedis zich krachtig verzet terwijl hij verandert in de allermooiste hengst, een zilveren hengst met manen en een staart van goud. De slijmerige hagedis is veranderd in een glorieus wezen. En de arme angstige ziel verandert zelf in een mooie jongeman. De jongeman springt op het paard, zwaait vaarwel, en geeft het paard de sporen. Dan vliegen ze weg en gaan door de bergen naar de zonsondergang. Wat er in het voorportaal bij het hemelse feestmaal gebeurde is dat deze reiziger zich met Christus bekleedde in plaats van het kleed van schaamte te behouden. Hij had niets meer, zelfs niet zijn zonden om zich aan vast te klampen. Daarom riep hij: “God sta me bij!” Hij zette zijn egoïsme opzij en riep tot God met het grootste vertrouwen.

Als het Gods wil is dat we allemaal door Jezus gered worden, dan moeten wij ons kleden met geloof, hoop en liefde, en Gods wil aanvaarden alsof het onze eigen wil is. Begrijpt u nu het verhaal van Jezus in het Evangelie? De betekenis is dit: Houdt niet vast aan de rommel in je leven en geef jezelf aan de kracht van de Allerhoogste God die de Liefde zelf is.

Paulus zegt dan ook aan de Galaten (3:27) dat we allemaal in Christus zijn gedoopt, met Christus bekleed. Christus zelf is de enige juiste kleding aan het feestmaal van God.

En zoals we lezen in de brief aan de Kolossenzen, is zijn liefde de kleding die alle andere kleding compleet en passend maakt. Ja, elk kind op aarde wordt naar het feestmaal geroepen. Maar als iemand van ons daar echt komt, zal dat alleen zijn omdat we “helemaal uitgedost” zijn met Christus, in God. Gastvrije en liefdevolle harten worden met liefde en gastvrij ontvangen.

Norbert Schallenberg, pastor